

Kontakty z Mediami
i Information

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 135/21
Luksemburg, 15 lipca 2021 r.

Wyrok w sprawach połączonych C-584/20 P i C-621/20 P
Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i Jednolita Rada ds.
Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

Trybunał stwierdził nieważność decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji w sprawie obliczenia składek ex ante na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Landesbank Baden-Württemberg z uwagi na brak wystarczającego uzasadnienia

Przyjmując w tym względzie takie samo rozstrzygnięcie jak Sąd, Trybunał uchylił wyrok Sądu z uwagi na to, że Sąd naruszył zasadę kontrydiktoryjności oraz nie dokonał właściwej oceny zakresu obowiązku uzasadnienia

W dniu 11 kwietnia 2017 r., Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), w ramach finansowania jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF), przyjęła decyzję ustalającą kwotę składek ex ante za rok 2017 należnych SRF od każdej instytucji kredytowej¹. Wśród tych instytucji był też Landesbank Baden-Württemberg, będący niemiecką instytucją kredytową.

Sąd Unii Europejskiej, do którego Landesbank Baden-Württemberg wniósł skargę o stwierdzenie nieważności, stwierdził nieważność spornej decyzji w zakresie w jakim dotyczyła ona tej instytucji². Sąd orzekł, że decyzja ta nie spełniała wymogu uwierzytelnienia, a w interesie prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości orzekł ponadto, że decyzja ta została wydana przez SRB z naruszeniem obowiązku uzasadnienia. W tym względzie Sąd orzekł w szczególności, że sporna decyzja nie zawierała niemal żadnego elementu służącego obliczeniu składki ex ante na rzecz SRF, a załącznik do niej nie zawierał dostatecznych informacji umożliwiających sprawdzenie prawidłowości tej składki.

Trybunał, orzekający w składzie wielkiej izby, do którego wniesione zostały odwołania przez Komisję (sprawa C-584/20 P) oraz SRB (sprawa C-621/20 P), uchylił wyrok Sądu. Orzekając ostatecznie w sprawie Trybunał stwierdził nieważność spornej decyzji w odniesieniu do Landesbank Baden-Württemberg z uwagi na brak wystarczającego uzasadnienia, przyjmując jednak przy tym odmienne od Sądu podejście w kwestii zakresu wymogu uzasadnienia takiej decyzji.

Ocena Trybunału

W pierwszej kolejności Trybunał stwierdził, że Sąd naruszył zasadę kontrydiktoryjności w zakresie, w jakim nie stworzył SRB możliwości należytego zajęcia stanowiska w przedmiocie podniesionego z urzędu przez Sąd zarzutu dotyczącego braku wystarczającego dowodu w zakresie uwierzytelnienia załącznika do spornej decyzji.

W tym zakresie Trybunał przypomniał, że w celu zagwarantowania skutecznego przestrzegania zasady kontrydiktoryjności uprzednie wezwanie stron do przedstawienia uwag w przedmiocie zarzutu, który sąd Unii zamierza podnieść z urzędu, powinno być skierowane do nich w warunkach umożliwiających im zajęcie w użyteczny i skuteczny sposób stanowiska w przedmiocie tego

¹ Decyzja Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) wydana podczas sesji wykonawczej w dniu 11 kwietnia 2017 r. w sprawie obliczania składek ex ante za rok 2017 na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/SRF/2017/05) („sporna decyzja”).

² Wyrok z dnia 23 września 2020 r., Landesbank Baden-Württemberg/SRB, [T-411/17](#); zob. również komunikat prasowy nr [115/20](#).

zarzutu, w tym, w razie potrzeby, poprzez przedstawienie temu sądowi dowodów niezbędnych do wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie owego zarzutu, przy pełnej wiedzy o nim. W związku z tym do Sądu należało poinformowanie stron, że zamierza oprzeć swe rozstrzygnięcie na zarzucie dotyczącym brak uwierzytelnienia spornej decyzji, i w konsekwencji wezwać je do przedstawienia mu argumentów, które uznają za użyteczne, aby mógł on orzec w przedmiocie owego zarzutu. Tymczasem w rozpatrywanej sprawie, ani przed rozprawą ani w jej trakcie, Sąd nie zapewnił należycie SRB możliwości zajęcia w użyteczny i skuteczny sposób stanowiska w przedmiocie tego zarzutu, w szczególności poprzez przedstawienie dowodów związanych z uwierzytelnieniem spornej decyzji.

Stwierdziwszy zatem, że Sąd naruszył zasadę kontradyktoryjności Trybunał orzekł, że SRB w wystarczającym stopniu uwierzytłniła w całości sporną decyzję, zarówno w odniesieniu do jej treści jak i załącznika do niej, w szczególności z wykorzystaniem systemu informatycznego „ARES”.

W drugiej kolejności Trybunał zajął stanowisko w przedmiocie obowiązku uzasadnienia ciążącego na SRB przy przyjmowaniu decyzji takiej jak sporna decyzja.

Przede wszystkim zauważył on, że Sąd nie dokonał prawidłowej oceny zakresu tego obowiązku orzekając, że SRB była zobowiązana do zawarcia w uzasadnieniu spornej decyzji informacji umożliwiających Landesbank Baden-Württemberg sprawdzenie prawidłowości obliczeń jego składki ex ante na rzecz SRF za rok 2017, przy czym poufny charakter niektórych z tych informacji nie mógł mieć wpływu na ten obowiązek.

Po pierwsze, uzasadnienie każdej decyzji instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii nakładającej na podmiot prywatny obowiązek zapłaty kwoty pieniężnej nie musi koniecznie obejmować wszystkich elementów umożliwiających jej adresatowi sprawdzenie prawidłowości obliczenia wysokości tej kwoty pieniężnej. Po wtóre, instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii mają co do zasady obowiązek na podstawie zasady ochrony tajemnicy handlowej, która stanowi ogólną zasadę prawa Unii, nieujawniania konkurentom prywatnego podmiotu gospodarczego poufnych informacji dostarczonych przez ten podmiot.

Uwzględniając logikę systemu finansowania SRF i sposób obliczania składek ex ante na rzecz SRF, opierający się w szczególności na wykorzystaniu poufnych danych dotyczących sytuacji finansowej instytucji, których obliczenia te dotyczą, obowiązek uzasadnienia należy wyważyć z obowiązkiem poszanowania przez SRB tajemnicy handlowej tych instytucji. Jednakże ten ostatni obowiązek nie powinien być interpretowany tak szeroko, by pozbawił on obowiązek uzasadnienia jego istoty. W tym znaczeniu uzasadnienie decyzji zobowiązującej podmiot prywatny do zapłaty kwoty pieniężnej bez dostarczenia mu wszystkich informacji pozwalających na dokładne sprawdzenie obliczenia tej kwoty pieniężnej nie narusza w każdym przypadku istoty obowiązku uzasadnienia.

W związku z tym Trybunał orzekł, że w omawianej sprawie obowiązek uzasadnienia należy uznać za spełniony, jeżeli adresaci decyzji ustalającej składki ex ante na rzecz SRF, mimo że nie zostają im przekazane dane objęte tajemnicą handlową, dysponują metodą obliczania stosowaną przez SRB oraz wystarczającymi informacjami, aby zrozumieć w istocie, w jaki sposób ich indywidualna sytuacja została uwzględniona w celu obliczenia ich składek ex ante na rzecz SRF w kontekście sytuacji wszystkich pozostałych instytucji, których to dotyczy.

Następnie Trybunał nie przychylił się do twierdzenia Sądu, zgodnie z którym naruszenie ciążącego na SRB obowiązku uzasadnienia wynikało – w odniesieniu do części obliczenia składek ex ante na rzecz SRF dotyczącej dostosowania w zależności od profilu ryzyka jednośnych instytucji – z niezgodności z prawem niektórych przepisów rozporządzenia delegowanego 2015/63³.

³ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U 2015, L 11, s. 44). W zaskarżonym wyroku Sąd stwierdził niezgodność z prawem art. 4–7, art. 9 oraz załącznika do tego rozporządzenia, w odniesieniu do metody obliczania składek ex ante na rzecz SRF.

Przedstawiając szczegółowo mechanizm dostosowania składek ex ante na rzecz SRF w zależności od profilu ryzyka, polegający zasadniczo na przypisaniu danych instytucji w oparciu o szereg wartości do „przedziałów”, pozwalający in fine określić mnożnik korekty o profil ryzyka, Trybunał stwierdził, że SRB może, nie naruszając ciążącego na niej obowiązku przestrzegania tajemnicy handlowej, ujawnić graniczne wartości „przedziałów” i odnoszące się do nich wskaźniki. Ujawnienie to ma umożliwić danej instytucji upewnienie się w szczególności, że klasyfikacja przypisana jej w ramach dyskretyzacji wskaźników rzeczywiście odpowiada jej sytuacji gospodarczej, że ta dyskretyzacja została przeprowadzona zgodnie z metodą określoną w rozporządzeniu delegowanym 2015/63 na podstawie wiarygodnych danych, oraz że wszystkie czynniki ryzyka zostały uwzględnione.

Ponadto, pozostałe etapy metody obliczania składek ex ante na rzecz SRF opierają się na zbiorczych danych zainteresowanych instytucji, które mogą zostać ujawnione w formie zbiorczej bez naruszenia spoczywającego na SRB obowiązku poszanowania tajemnicy handlowej.

W rezultacie Trybunał stwierdził, że rozporządzenie delegowane 2015/63 nie sprzeciwia się ujawnieniu przez SRB, w formie zbiorczej i zanonimizowanej, informacji wystarczających do tego, by instytucja mogła zrozumieć, w jaki sposób jej indywidualna sytuacja została uwzględniona przy obliczaniu jej składek ex ante na rzecz SRF w świetle sytuacji wszystkich pozostałych zainteresowanych instytucji. Wprawdzie uzasadnienie oparte na ujawnieniu istotnych informacji w formie zbiorczej i zanonimizowanej nie pozwala każdej instytucji na systematyczne wykrycie ewentualnego błędu popełnionego przez SRB w zbiorze i łączeniu istotnych danych. Natomiast wystarcza ono, aby umożliwić tej instytucji upewnienie się, że informacje, które przekazała właściwym organom, rzeczywiście zostały włączone do obliczania jej składki ex ante na rzecz SRF, zgodnie z właściwymi przepisami prawa Unii, i w celu stwierdzenia, na podstawie swojej ogólnej wiedzy z zakresu sektora finansowego, ewentualnego wykorzystania niewiarygodnych lub wyraźnie nieprawdziwych informacji, a także w celu określenia, czy należy wnieść skargę o stwierdzenie nieważności decyzji SRB ustalającej jej składkę ex ante na rzecz SRF. Trybunał dodał jednak, że takie podejście dotyczące uzasadnienia decyzji jaką jest sporna decyzja nie wpływa na możliwość sądów Unii w celu przeprowadzenia skutecznej kontroli sądowej, zgodnej z wymogami art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zwrócenia się do SRB o przedstawienie danych mogących uzasadniać obliczenia, których prawidłowość jest kwestionowana przed tymi sądami, zapewniając w razie potrzeby poufność tych danych.

Wreszcie Trybunał orzekł, że sporna decyzja nie zawiera wystarczającego uzasadnienia, gdyż zawarte w niej informacje a także informacje dostępne na stronie internetowej SRB w dniu wydania tej decyzji obejmowały jedynie część istotnych informacji, które SRB mogła przekazać bez naruszenia tajemnicy handlowej. W szczególności ani załącznik do tej decyzji ani strona internetowa SRB nie zawierał danych dotyczących granicznych wartości każdego z „przedziałów” i odnoszących się do nich wartości wskaźników. W rezultacie Trybunał stwierdził nieważność spornej decyzji w zakresie odnoszącym się do Landesbank Baden-Württemberg.

UWAGA: Odwołanie od wyroku lub postanowienia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału. Co do zasady, odwołanie nie ma skutku zawieszającego. Jeżeli jest ono dopuszczalne i zasadne, Trybunał uchyla orzeczenie Sądu. Jeżeli stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia w sprawie, Trybunał może sam wydać ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie sporu. W przeciwnym razie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd, który jest związany orzeczeniem Trybunału wydanym w ramach odwołania.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793